

ANGYALISTVÁN FERENC

papírég

*ott áll háttal nagyapád
néhai angyal istván
kalapja fekete csendje fényes
áll nézi ahogy a pernyében
a képek peregnek fel*

*ég a múlt és elég
a jövő is oszló
pillanatfelvételei az égnek
büdös mocsok és kátrány
szinte meghalsz ennyi a látvány*

*hát persze nem történt semmi
leölték mindahányt*

*apád előtted suhan el
ferenc ahogy rendes a neve
mosolya hullámokra
hullik szét zsebében tartja
öklét őrzi a titkot*

*szorításában feszülnek ők
ott sorakoznak az ősök mindahány
a halálra készülők és az ég piktorsegédei*

*nem nyílik nem pattan
ebben a füstös pillanatban
remeg könnyörög fél
adatok reményt és időt
itt robban szét a jövő*

itt veszítettük el az alakot
a betűt a forrás lakóját
hangtalanul ívelő
örök papírhajóját

hát persze nem történt semmi
leölték valahányt

ebben a tűzben a vörös földi
játékaiban az írás vesz
alakot erőt a pontos
leírások folyamodnak
újrahasznosításukért

ülsz előtted rettenetes látvány
eső mossa a kövezetet
átfényesedik emlékezeted
robban a máj és fullad a tüdő
itt állsz évezredek esőiben

körülvesznek mintha
te magad égnél a tűzben
el indulat őket fel nem
tárhatja kezük merev
tekintetük is néma
meghalni jöttek s elveszni kilóra

hát persze nem történt semmi
leölték valahányt

leginkább csak körvonalak vannak
minden mozdulat éveket vesz el
keletkeznek mégis az újabb idők
a felbomlás iszonyú utcakövein
magad éppúgy ölsz ahogy
téged is pusztítanak

ebben a félelmetes csendben
lassan felállsz megcsókolod kezét
az áhítat mindig veled van csak

*mintha folyvást elhagynád a nevét
finoman csendül meg minden varázslat
aprócska pontocskák a homlok közepén*

*hát persze nem történt semmi
leölték valahányt*

*a fekete-fehér felvétel őrzi
a fény színeit a fehérben
itt most megnyílik a színek
árnyalatrendje kibomlik az erős
égi bíbor mintha égne a fénykép
papírja ezen a folton át mintha*

*egy másik világba vinne át
ahol a rend kirakja titkait
az erő szabályrendszerét
a megfellebbezhetetlen törvényt
az ájulás gyermeki csodáját*

*igen átégsz az arany birodalmába
ahol lelked megszólal majd
elmondani a legfőbb szabályt*

*hát persze nem történt semmi
leölték valahányt*

*van vér s a szomorúság mégsem
az anyagban mondja el magát
vagyis abban is de azon túl van
az ami igazán fáj a vérrel nem mondható
szaggatás emléke a tenyeredben megnyíló
puskalövés szorítás a mellkasban
a szétrobbant szív és kiszáradt agy*

*egyfolytában hull a könnyed el
derülsz hogy léphess tovább
angyal vagy ki más ott azon
a másik világon vár nagyapád
apád is ott ül arca az ablakon*

*néz át mindahány tekintetben
olvadsz fel a kék színesben*

*hát persze nem történt semmi
leölték mindahányt*

*mára már mindenki tanácstalan
ki szemét az égre fel nem veti
az anyagban győztesek nem hiszik
de teszik a csillogó követ az ablakba ki*

*mindenki a szép pártján áll
szíve örökre felmelegedett
padlómély halk hangok
alig mégis kondulnak harangok
a törvény nyitja meg szíved
átléptél a rendbe ez léted fényköre*

*felzúgnak a fények
a mesék nem nyújtanak többé már festéket*

hát persze nem történt semmi

nagyapám

*nagyapám
néhai angyal istván
mindig jelen
van életem
folyamán*

*ő a kapitány
hiszen nevét
ő hagyta rám*

nevet melyre
érdemtelenül
tartanék igényt
ha tartanék

de nem tartok
csak tartom
a nevet
hozzám tartozik
és különbözik
tőlem is

angyal nevet
istván nevet
ezek nehezek
mégis mindig
a magosba
emelnek fel

angyal vagy
ok vagy
inkább csak következménye
lehet istván nevének

mindenesetre elől áll
ami megtévesztőleg
hathat
ebben az ősi
káprázatos medence
tövében ahol a nevek
nem úgy tartják magukat el
ahogy illenének lenni